

Roma Netepkeun Ieu Titingalian – Nomer Tilu

Amérika Sarikat jeung Panénjoan Nubuat: Hiji Panggero kana Panalungtikan jeung Pamahaman Alkitabiah anu Jero

Jeff Pippenger
2024-07-14

Dina dua tulisan saméméhna anu ngungkulan tafsiran pribadi anu nyatakeun yén Amérika Sarikat geus dilambangkeun ku “jalma-jalma perampok ti bangsamu” anu “ngadegkeun titingalian” dina Daniel pasal sabelas ayat opat welas, kami geus nyutat hiji petikan tina panulisan Ellen White anu nyebutkeun, “The members of the church will individually be tested and proved.” Prosés ngabuktikeun, nguji, jeung ngayak éta, anu digambarkeun minangka Utusan Perjangjian dina Maleakhi pasal tilu, anu nyucikeun pérak jeung emas, ayeuna keur lumangsung. Dina Maleakhi pasal tilu, éta netelakeun hiji panyucian.

Jeung Mantenna bakal linggih saperti nu nyaring jeung ngamurnikeun pérak; sarta Mantenna bakal ngamurnikeun putra-putra Lewi, jeung nyucikeun maranéhna saperti emas jeung pérak, supaya maranéhna tiasa ngahaturkeun ka PANGERAN hiji kurban dina kabeneran. Tuluy kurban Yuda jeung Yerusalem bakal pikaresepeun ka PANGERAN, saperti dina poe-poe baheula, jeung saperti dina taun-taun nu katukang. Malakhi 3:3, 4.

Jalma-jalma anu nyekel pamadegan yén Amérika Sarikat téh lambang anu netepkeun éta titingalian, geus teu sanggup atawa teu daék ngarti yén pesen anu dibuka segélna dina bulan Juli 2023 téh nya éta anu nyucikeun para calon pikeun kaasup kana saratus opat puluh opat rébu. Di sinagoga di Kapernaum, panyucian ahir tina saratus opat puluh opat rébu geus dilambangkeun.

“Yesus nyarios ka maranéhna kalayan écés, ‘Aya sabagian ti maranéh anu henteu percaya;’ sarta Anjeunna nambahan, ‘Ku sabab éta Kami geus nyarios ka maranéh, yén moal aya saurang ogé anu bisa datang ka Kami, iwal lamun éta dipasihkeun ka anjeunna ku Rama Kami.’ Anjeunna miharep sangkan maranéhna ngartos yén lamun maranéhna henteu katarik ka Anjeunna, éta téh lantaran haté maranéhna henteu kabuka ka Roh Suci. ‘Jalma alamiah mah henteu narima perkara-perkara anu asalna ti Roh Allah: sabab éta téh kabobodoan pikeun anjeunna; sarta anjeunna ogé moal bisa ngartikeunana, sabab éta ngan bisa dipikawanoh sacara rohani.’ 1 Korinta 2:14. Ku iman jiwa nenjo kamulyaan Yesus. Kamulyaan ieu disumputkeun, nepi ka, ngaliwatan Roh Suci, iman dihurungkeun dina jiwa.”

“Ku ku carana ditegor sacara umum alatan teu percaya maranéhna, murid-murid ieu beuki ngajauhan ti Yesus. Maranéhna kacida teu resepna, sarta ku kahayang pikeun nyilakakeun Jurusalamet jeung nyugemakeun niat jahat urang Parisi, maranéhna malik tonggong ka Anjeunna, tuluy ninggalkeun Anjeunna kalayan rasa ngahina. Maranéhna geus netepkeun pilihanna,—nyokot wangun lahiriah tanpa roh, kulitna wungkul tanpa eusina. Kaputusan maranéhna ieu henteu kungsi robah deui satuluyna; sabab maranéhna henteu deui leumpang babarengan jeung Yesus.

“Anu kipasna aya dina panangan-Na, sarta Anjeunna baris ngaberesihan lanté pangirikan-Na nepi ka tuntas, sarta ngumpulkeun gandum-Na kana lumbung.’ Mateus 3:12. Ieu téh salah sahiji mangsa panyucian. Ku kecap-kecap kayaktian, sekam keur dipisahkeun tina gandum. Ku sabab maranéhna teuing sombong jeung ngarasa diri bener nepi ka henteu daék narima panyaram, teuing mikacinta dunya nepi ka henteu daék narima hirup hina handap, loba anu ngajauhan Yesus. Loba kénéh anu ayeuna ngalakonan hal anu sarua. Jiwa-jiwa diuji ayeuna sakumaha murid-murid éta diuji di sinagoga di Kapernaum. Nalika kayaktian ditepikeun nepi ka nanceb kana haté, maranéhna ningali yén kahirupan maranéhna henteu saluyu jeung pangersa Allah. Maranéhna ningali perluna robah sagemblengna dina dirina sorangan; tapi maranéhna henteu daék ngamimitian pagawean anu merlukeun panolakan diri. Ku sabab éta maranéhna ambek nalika dosa-dosana kabuka. Maranéhna indit bari kaceuceub, sakumaha murid-murid ninggalkeun Yesus, bari ngagerendeng, ‘Ieu pangandika téh hese; saha anu sanggup ngadéngékeunana?’” The Desire of Ages, 392.

Ku “kecap-kecap bebeneran” digambarkeun emas jeung pérak dina ilustrasi Maleakhi ngeunaan bebersih ahir Bait Suci ka saratus opat puluh opat rébu.

Tenjo, Kami baris ngutus utusan Kami, sarta anjeunna bakal nyiapkeun jalan di payuneun Kami; jeung Gusti, anu ku maraneh ditéangan, bakal ngadadak sumping ka Bait-Na, nya éta utusan perjangjian, anu ku maraneh dipikaresep: tenjo, anjeunna bakal sumping, saur PANGERAN semesta alam. Tapi saha anu tiasa tahan dina poé kadatangan-Na? jeung saha anu bakal tetep nangtung nalika Anjeunna nembongan? sabab Anjeunna téh kawas seuneu nu ngamurnikeun, jeung kawas sabun tukang ngabodaskeun. Maleakhi 3:1, 2.

Sakabéh nabi, kaasup Malakhi, nuju ngaidéntifikasi poé-poé panungtungan. Dina artikel kahiji tina ieu runtuyan, urang geus nyutat The 1888 Materials, kaca 403, tempat urang dibéjaan, “Anu reureuh dina rasa wareg ku pangaweruhna sorangan anu ayeuna kénéh teu sampurna ngeunaan Kitab Suci, sangka éta geus cekap keur kasalametanana, keur ngandel kana hiji panipuan anu matak cilaka. Aya loba jalma anu can leres-leres dipaparin lengkep ku alesan-alesan Kitab Suci, sangkan maranéhna mampuh ngabédakeun kasalahan, sarta ngahukum sagala tradisi jeung tahayul anu geus dipasrahkeun ka maranéhna saolah-olah éta bebeneran.” Jalma-jalma anu diidéntifikasi dina petikan anu sarua “lain panalungtik Alkitab anu taliti,” anu “teu diajar kalawan tujuan” kana “ayat-ayat Kitab Suci” tempat aya “béda-béda pamadegan.” Jalma-jalma anu keur dipapatahan “teu maca Alkitab [pikeun] ngalarapkeun sari jeung kabeungharanana kana jiwana sorangan. Maranéhna teu ngarasa yén éta téh sora Allah anu nyarita ka maranéhna. Tapi, lamun urang hayang ngarti kana jalan kasalametan, lamun urang hayang ningali pancaran-pancaran Panonpoé kabeneran,” maranéhna “kudu nalungtik Kitab Suci kalawan tujuan.”

Artikel kahiji parantos ngaidéntifikasi yén salah sahiji bagian tina modél nubuat maranéhna anu sesat nyaéta petikan tina The Great Controversy, anu nyatet, “Romanisme di Dunya Heubeul jeung Protestantisme murtad di Dunya Anyar bakal nempuh jalan anu sarupa ka arah jalma-jalma anu ngahargaan sakabéh parentah ilahi.” The Great Controversy, 615. Tafsiran pribadi maranéhna ngaku yén kalimah ieu keur ngaidéntifikasi “Romanisme” minangka sajarah baheula jeung “Protestantisme murtad” minangka dunya modéren. Sanggeus bukti gramatikal némbongkeun yén panerapan anu maranéhna lakukeun kana kalimah ieu geus dipulaskeun tina harti anu bener,

maranéhna henteu némbongkeun panarikan deui sacara umum kana panerapan anu palsu éta. Malah, maranéhna ngagunakeun petikan anu sarua pisan pikeun ngamajukeun pasamoan Zoom maranéhna salajengna. Sanajan kitu, urang dibéjaan yén “Urang kudu ngantebkeun ka sadayana perluna nalungtik kalayan daria kana bebeneran ilahi, supaya maranéhna nyaho yén maranéhna enya-nya nyaho naon ari bebeneran.” Teu aya tarékah pikeun narik deui klaim palsu éta, anu katingalina mangrupa bukti yén jalma-jalma anu ngamajukeun panerapan palsu ieu lain keur “nalungtik kalayan daria” sangkan “nyaho naon ari bebeneran.”

Ti mimiti kontroversi ieu, urang geus ngadeukeutanana saolah-olah ieu leuwih ti saukur paséa antara bebeneran jeung kasalahan ngeunaan saha anu diwakilan ku “para garong ti bangsamu,” sarta nepi ka ayeuna kénéh kuring tetep nyekel pamadegan éta. Runtuyan artikel ngeunaan kitab Daniel geus nepi ka hiji tahap, dina nomer dua ratus, nalika harti ayat tilu welas nepi ka lima welas tina Daniel sabelas geus dipedar kalawan pageuh. Ayat-ayat éta ngagambarkeun sajarah ti taun 1989 nepi ka hukum Minggu anu baris geura datang, anu aya dina ayat opat puluh tina Daniel sabelas.

Urang parantos ngaidéntifikasi éta sajarah minangka sajarah nu disumputkeun tina ayat kaopat puluh. Urang ogé parantos ngaidéntifikasi yén nalika Sister White nyatakeun “kitab anu disegel téh lain Wahyu, tapi éta bagian tina nubuat Daniel anu patali jeung poé-poé panungtungan,” mangka sajarah nu disumputkeun tina Daniel pasal sabelas ayat kaopat puluh téh nyaéta “éta bagian tina nubuat Daniel.” Ayat tilu welas nepi ka lima welas ngagambarkeun bebeneran nubuat anu dibuka segelna dina poé-poé panungtungan. Ku kituna, tilu ayat éta ogé digambarkeun minangka boh “Wahyu Yesus Kristus” boh “Tujuh Guludug” dina kitab Wahyu anu dibuka segelna pas saméméh panutupan mangsa kasempetan rahmat. Nalika Sister White nyarujuk kana “éta bagian tina kitab Daniel,” petikan tempat ayana éta pernyataan nyebutkeun:

“Ulah aya nu ngira yén ku sabab maranéhna teu bisa ngajelaskeun harti unggal lambang dina Wahyu, ku kituna euweuh gunana pikeun maranéhna nalungtik kitab ieu dina upaya nyaho harti bebeneran anu aya di jerona. Anjeunna anu ngébréhkeun ieu rahasia-rahasia ka Yohanes bakal maparin ka nu milarian bebeneran kalayan rajin hiji pangrasa heula ngeunaan perkara-perkara sawarga. Jalma-jalma anu haténa kabuka pikeun narima bebeneran bakal dipaparin kamampuhan pikeun ngarti kana pangajaran-pangajaranana, sarta bakal dipaparin berkah anu geus dijangjikeun ka jalma-jalma anu ‘ngadangu kecap-kecap tina ieu nubuat, sarta ngajaga sagala perkara anu ditulis di jerona.’”

“Dina Wahyu sakabéh kitab dina Alkitab patepung sarta mungkas. Di dieu aya panglengkep tina kitab Daniel. Nu hiji mangrupa nubuat; nu hiji deui mangrupa wahyu. Kitab anu disegel téh lain Wahyu, tapi éta bagian tina nubuat Daniel anu patali jeung poé-poé panungtungan. Malaikat maréntahkeun, ‘Tapi maneh, hé Daniel, tutup kecap-kecap éta, sarta segel kitab éta, nepi ka mangsa ahir.’ Daniel 12:4.” Acts of the Apostles, 584, 585.

Kecap “complement” hartina nyampurnakeun nepi ka sampurna. Bagian tina kitab Daniel anu patali jeung poé-poé panungtungan, anu dibuka meteraina dina waktu ahir, disampurnakeun nalika dihijikeun, “line upon line” jeung “Revelation of Jesus Christ,” sarta “the Seven Thunders.” Tilu gambaran éta téh nyaéta amanat anu dibuka meteraina, ku kituna ngawakilan “words of truth” anu

dipaké pikeun “purge” saratus opat puluh opat rébu dina pamurnian panungtungan Bait Allah nurutkeun Malakhi, sakumaha digambarkeun dina ayat tilu belas nepi ka lima belas tina Daniel sabelas. Ayat anu di tengah téh nyaéta ayat anu ngagambarkeun pasualan anu ayeuna keur lumangsung, sarta ku kituna ngagambarkeun pasualan anu sarua pisan anu kungsi disanghareupan ku kaum Millerite dina sajarah kenabian maranéhna.

Ngakukeun klaim yén “para garong ti umat anjeun” dina ayat kaopat welas téh nyaéta Amérika Sarikat, mangrupa paralél anu sampurna jeung kaum Protestan dina sajarah Millerite anu ngaku yén para garong éta ngawakilan Antiochus Epiphanes. Pasualan ieu bakal nyucikeun rereged tina emas jeung pérak, tapi perkara anu leuwih penting nyaéta yén pasualan ieu geus diidinan pikeun nungtun jalma-jalma anu diwakilan ku urang Lewi dina Malakhi pasal tilu supaya nalungtik Firman nubuat Allah leuwih jero tibatan saméméhna. “Lalaki panyapu kokotor” dina impian William Miller ayeuna keur nyapuan kaluar tina rohangan éta koin-koin jeung permata-permata palsu, sateuacan karya-Na dina ngahimpun deui permata-permata sajati kana hiji tatanan anu sampurna, anu ngagurilap sapuluh kali leuwih caang tibatan panonpoé.

Pasea éta diidinan lumangsung pikeun ngalaksanakeun éta pisan padamelan, sabab ka kami geus dibéjakeun yén, “Allah bakal ngahudangkeun umat-Na; lamun cara-cara séjén gagal, bid’ah-bid’ah bakal asup ka antara maranéhna, anu bakal nyaring maranéhna, misahkeun sekam tina gandum. Gusti nyaur ka sakabéh anu percaya kana firman-Na supaya hudang tina sare. Caang anu mulya geus sumping, anu pantes pikeun mangsa ieu. Ieu téh bebeneran Kitab Suci, anu némbongkeun bahaya-bahaya anu geus pas aya di hareupeun urang. Caang ieu kuduna nungtun urang kana nalungtik Kitab Suci kalayan rajin sarta kana nguji kalayan pangkritisna kana pendirian-pendirian anu urang pageuh. Allah ngahoyongkeun supaya sagala rupa sisi jeung pendirian bebeneran ditalungtik sacara tuntas tur pengkuh, kalayan doa jeung puasa. Nu percaya ulah nepi ka cicing dina sangkaan-sangkaan jeung pamadegan anu teu écés ngeunaan naon anu mangrupakeun bebeneran.”

“Bid’ah-bid’ah” anu ku Anjeunna diidinan sarta dianggo pikeun ngagerakkeun para santo-Na anu keur sare téh mangrupa “pasulayan-pasulayan heubeul.”

“Dina sajarah jeung ramalan, Firman Allah ngagambarkeun paséa anu panjang jeung terus lumangsung antara bebeneran jeung kasalahan. Paséa éta masih kénéh lumangsung. Hal-hal anu geus kungsi aya bakal kajadian deui. Pasualan-pasualan heubeul bakal dihudangkeun deui, sarta téori-téori anyar bakal terus-terusan mucunghul. Tapi umat Allah, anu dina kapercayaan maranéhna jeung dina ngalaksanakeun ramalan geus nyokot bagéan dina ngumumkeun amanat malaikat kahiji, kadua, jeung katilu, nyaho di mana maranéhna nangtung. Maranéhna miboga hiji pangalaman anu leuwih mulya tibatan emas murni. Maranéhna kudu nangtung pageuh saperti batu cadas, nyekel pageuh awal kayakinan maranéhna nepi ka ahir.” Selected Messages, book 2, 109.

Pasulayan ngeunaan “garong-garong ti bangsamu” téh hiji pasulayan heubeul tina sajarah Millerite, anu mangrupakeun “awal kayakinan maranéhna” anu diparéntahkeun supaya dicekel “tetep teguh nepi ka ahir.” “Awal” tina “kayakinan” saratus opat puluh opat rébu téh nya éta bebeneran-bebeneran dasar anu digambarkeun dina bagan para panaratas taun 1843 jeung 1850.

“Musuh keur ngupayakeun pikeun ngalieurkeun pikiran dulur-dulur lalaki jeung awéwé urang tina pagawean nyiapkeun hiji umat sangkan tiasa nangtung dina poé-poé panungtungan ieu. Pangakalanana dirancang pikeun mawa pikiran ngajauhan tina bahaya-bahaya jeung kawajiban-kawajiban dina mangsa ieu. Maranéhna nganggap teu aya nanaonna kana cahaya anu ku Kristus dibawa ti sawarga pikeun dipaparinkeun ka Yohanes keur umat-Na. Maranéhna ngajarkeun yén kajadian-kajadian anu pas aya di hareupeun urang téh teu cukup penting pikeun meunang perhatian husus. Maranéhna ngajadikeun teu aya gunana bebeneran anu asalna ti sawarga, sarta ngarampas umat Allah tina pangalaman maranéhna baheula, tuluy méré gantina élmu palsu.

“Kieu timbalan PANGERAN, Maraneh nangtung dina jalan-jalan, tingali, sarta tanyakeun jalan-jalan baheula, anu mana jalan anu hade, tuluy leumpang dina eta.”

“Ulah aya saurang ogé anu ngupayakeun ngaleupaskeun pondasi iman urang,—pondasi anu geus diteundeun dina awal padamelan urang, ku panalungtikan kana Pangandika kalayan doa sarta ku panyingkepan. Di luhur pondasi ieu urang geus ngawangun salila lima puluh taun ka tukang. Jalma-jalma bisa waé nyangka yén maranéhna geus manggihan jalan anu anyar, sarta yén maranéhna bisa nempatkeun pondasi anu leuwih kuat batan anu geus diteundeun. Tapi ieu téh hiji panyasab anu gedé. Teu aya saurang ogé anu bisa nempatkeun pondasi séjén salian ti anu geus diteundeun.

“Baheula loba anu geus ngusahakeun ngawangun hiji iman anyar, ngadegkeun asas-asas anyar. Tapi sabaraha lilana wangunan maranéhna téh ngadeg?—Teu lila tuluy rubuh; sabab éta henteu diadegkeun dina Batu Karang.

“Naha murid-murid anu pangheulana téh kudu nyanghareupan ucapan-ucapan manusa? Naha maranéhna henteu kudu ngadangukeun téori-téori palsu, tuluy, sanggeus ngalakukeun sagalana, tetep nangtung pageuh, bari nyebut, ‘Taya saurang ogé nu bisa nunda dasar séjén salian ti dasar anu geus diteundeun’?”

“Ku sabab kitu urang kudu nyekel pageuh pangawitan kayakinan urang nepi ka ahir. Kecap-kecap anu pinuh ku kakawasaan geus dikirim ku Allah jeung ku Kristus ka umat ieu, mawa maranéhna kaluar ti dunya, titik demi titik, kana cahaya anu caang tina bebeneran kiwari. Kalawan biwir anu geus kakecap ku seuneu suci, para palayan Allah geus ngawawarkeun éta amanat. Ucapan ilahi geus nerapkeun capna kana kaaslian bebeneran anu geus diwawarkeun.” Review and Herald, 3 Maret 1904.

“Jalan-jalan kolot” anu dimaksud ku Yeremia nyaéta “dasar-dasar anu geus diteundeun dina awal pagawéan urang.” Kaleresan-kaleresan éta diadegkeun “di luhur Batu Karang,” sarta dina sajarah Millerite, eta kaleresan-kaleresan dasar téh nyaéta amanat “bebeneran kiwari” anu diproklamasikeun dina taun 1842, 1843, jeung 1844.

“Muga-muga Allah nulungan anjeun supaya narima kecap-kecap anu geus ku sim kuring diucapkeun. Sing jalma-jalma anu nangtung jadi pangawal Allah dina témbok Sion téh jalma-jalma anu bisa ningali bahaya saméméh ngahontal ka umat,—jalma-jalma anu bisa ngabédakeun antara bebeneran jeung kasalahan, katuhu jeung teu katuhu.

“Peringatan téh geus sumping: ulah aya naon baé anu diidinan asup anu bakal ngaganggu dasar iman anu ku urang geus dipaké ngawangun ti saprak pesen éta sumping dina taun 1842, 1843, jeung 1844. Kami aya dina ieu pesen, sarta ti saprak harita kami geus nangtung di payuneun dunya, satia kana caang anu geus dipaparin ku Allah ka urang. Kami henteu boga maksud ngageserkeun suku urang tina landasan tempat éta diteundeun, nalika sapoé-sapoé urang neangan PANGERAN kalayan doa anu sajati, neangan caang. Naha aranjeun nyangka yén kami bisa ninggalkeun caang anu geus dipaparin ku Allah ka kami? Éta kudu jadi kawas Batu Karang Jaman-Jaman. Éta geus nungtun kami ti saprak éta dipaparin. Dulur-dulur lalaki jeung dulur-dulur awéwé, Allah hirup sarta maréntah sarta damel dina poé ieu. Leungeun-Na aya dina roda, sarta dina pangersa-Na Mantenna keur muterkeun éta roda saluyu jeung pangersa-Na sorangan. Ulah ngantep jalma-jalma ngiketkeun dirina kana dokumén-dokumén, bari nyebutkeun naon anu baris maranéhna lakukeun, jeung naon anu moal maranéhna lakukeun. Sing maranéhna ngiketkeun dirina ka PANGERAN, Allah sawarga. Mangka caang sawarga bakal nyorot kana Bait jiwa, sarta urang bakal ningali kasalametan ti Allah.” Review and Herald, April 14, 1903.

Pesen anu diproklamasikeun dina “1842, 1843, jeung 1844” téh nya éta pesen anu digambarkeun dina bagan panaratas 1843. Dina bulan Méi 1842, tilu ratus bagan 1843 dicitak. Ellen White jeung para panaratas sadayana masihan kasaksian yén bagan éta téh mangrupa panggenepan parentah dina Habakuk pasal dua pikeun nulis tetenjoan sarta ngajadikeun éta écés dina papan-papan. Dina sajarah éta pisan aya tilu ratus panginjil Millerite, sarta para sajarawan SDA mere kasaksian kana kanyataan yén maranéhna sadayana ngagunakeun bagan 1843 éta.

Naon anu bakal ngagerakkeun saurang jalma nepi ka ngaku yén idéntifikasi para panaratas ngeunaan Roma salaku “perampok umat maneh” sakumaha digambarkeun dina bagan téh salah? Naon anu bakal ngagerakkeun saurang jalma narima éta panalékan? Sanajan kitu, naon anu ngagerakkeun urang anu ngaku narima pamahaman para panaratas yén Roma dilambangkeun ku ungkara, “perampok umat maneh,” tapi sabenerna teu mampu nangtayungan éta pamahaman ku diri sorangan?

Dina artikel nu kahiji urang nyutat petikan di handap ieu:

“Naon waé kamajuan intelektual manusa, ulah nepi ka sakedapan ogé anjeunna nganggap yén teu aya perluna nalungtik Kitab Suci kalayan tuntas jeung terus-terusan demi cahaya anu leuwih gedé. Salaku hiji umat, urang masing-masing dipanggeroan supaya jadi murid-murid nubuat. Urang kudu jaga kalayan kasungguhan sangkan urang bisa ngabédakeun unggal sinar cahaya anu ku Allah bakal dipasihkeun ka urang.” Testimonies, jilid 5, 708.

Abdi nyatakeun yén “caang anu ku Allah” ayeuna keur ditepikeun “ka urang” nyaéta kanyataan yén urang can sapinuhna hudang kana tanggung jawab urang pikeun sacara pribadi ngartos lima welas ayat kahiji tina Daniel pasal sabelas, sarta yén urang can ngartos yén ayat tilu welas nepi ka lima welas tina pasal anu sarua ngawakilan bebeneran-bebeneran anu ngalaksanakeun panyucian ahir jeung panyegelan ka saratus opat puluh opat rébu. Lamun dina sajarah ieu pisan teu aya ajaran sesat anu diasupkeun, éta bakal janten bukti yén urang geus sagemblengna waspada. Tapi pasulayan ieu ngabuktikeun sabalikna.

Kanyataan yén teu aya paséa atawa kaributan di antara umat Allah ulah dianggap minangka bukti anu pasti yén maranéhna keur pageuh nyekel kana ajaran anu bener. Aya alesan pikeun sieun yén bisa jadi maranéhna henteu ngabédakeun kalawan écés antara bebeneran jeung kasalahan. Lamun teu aya patalékan anyar anu mucunghul ku panalungtikan Kitab Suci, lamun teu timbul bédana pamadegan anu bakal ngagerakkeun jalma-jalma pikeun nalungtik Alkitab ku dirina sorangan supaya yakin yén maranéhna miboga bebeneran, bakal aya loba jalma ayeuna, saperti dina jaman baheula, anu bakal nyekel pageuh kana tradisi sarta nyembah kana anu maranéhna sorangan henteu terang....

“Allah bakal ngahudangkeun umat-Na; lamun cara séjén gagal, bid’ah-bid’ah bakal asup ka antara maranéhna, anu bakal ngayak maranéhna, misahkeun sekam tina gandum. Gusti nyaur ka sakabéh anu percaya kana firman-Na supaya hudang tina saré. Caang anu mulia parantos sumping, anu cocog pikeun mangsa ieu. Ieu téh bebeneran Alkitab, anu némbongkeun bahaya-bahaya anu geus pas aya di hareupeun urang. Caang ieu kudu ngarahkeun urang kana panalungtikan Kitab Suci kalayan rajin sarta kana pamariksaan anu pangtalitina kana pamadegan-pamadegan anu ku urang dicekel. Allah ngahoyongkeun supaya sagala rupa aspek jeung posisi bebeneran diteliti sacara tuntas tur tekun, kalayan doa jeung puasa. Nu percaya ulah cicing waé dina sangkaan-sangkaan jeung pamanggih anu teu écés ngeunaan naon anu jadi bebeneran. Iman maranéhna kudu pageuh dumasar kana firman Allah, sangkan nalika mangsa pangujian datang jeung maranéhna dibawa ka hareupeun majelis-majelis pikeun ngajawab ngeunaan imanna, maranéhna bisa méré alesan ngeunaan pangharepan anu aya dina dirina, kalayan lemah lembut jeung sieun.

“Gugah, gugah, gugah. Jejer-jejer perkara anu urang sajikeun ka dunya kudu jadi hiji kanyataan anu hirup pikeun urang. Penting pisan yén dina ngabéla doktrin-doktrin anu ku urang dianggap salaku pasal-pasal dasar iman, urang ulah sakali-kali ngidinan diri ngagunakeun alesan-alesan anu henteu sapinuhna pageuh.” Testimonies, jilid 5, 708.

Nalika urang neraskéun ieu panalungtikan ngeunaan para perampok umat Allah, urang baris nembongkeun yén perdebatan ngeunaan ayat opat welas dina Daniel sabelas antara kaum Protestan jeung kaum Millerite téh sarua pisan jeung perdebatan antara tafsir anyar jeung pribadi nu nyebut yén Amérika Sarikat, lain Roma, anu netepkeun éta titingalian. Pamadegan yén The Great Controversy ngagunakeun ungkara “old world” pikeun nandakeun sajarah baheula téh mangrupa hiji “anggapan jeung gagasan nu henteu écés” sarta éta mangrupa hiji ilustrasi tina “argumen anu henteu sagemblengna pageuh.”

Jalma-jalma anu geus ngagunakeun éta petikan pikeun ngadukung sangkaan maranéhna yén urang Millerite salah dina ngaidentifikasi Roma minangka para perampok umat anjeun, kudu ngalaksanakeun kawajiban Kristen maranéhna sarta sacara umum nyabut deui klaimna, sabab éta klaim teu tiasa dipertahankeun boh sacara gramatikal boh sacara sajarah. Ari maranéh anu lungguh di sisi bari nyaksian pasulayan ieu, maranéh tanggung jawab pikeun leres ngabagi firman kayaktian, sabab maranéh geus dipanggil pikeun jadi pribadi anu murid kana nubuat, lain nuturkeun gagasan hiji jalma.

Manusa sok nyasarkeun Kitab Suci nepi ka ngabinasakeun dirina sorangan.

Jeung anggap kasabaran Gusti urang téh kasalametan; sakumaha ogé dulur urang anu dipikanyaah, Paulus, nurutkeun hikmat anu geus dipaparin ka anjeunna, geus nulis ka aranjeun; kitu deui dina sakabéh suratna, bari nyarita di jerona ngeunaan ieu hal-hal; anu di jerona aya sawatara perkara anu hésé kahartina, anu ku jalma-jalma anu teu boga pangaweruh jeung anu teu pageuh dipulas-pulas, sakumaha maranéhna ogé ngalakukeun kana Kitab-kitab séjén, nepi ka karuksakan dirina sorangan. Ku sabab kitu, aranjeun, nu dipikanyaah, ku sabab geus nyaho ieu hal-hal ti heula, sing waspada, ulah nepi ka aranjeun ogé, kabawa ku kasasaran jalma-jalma durhaka, ragrag tina kategepaan aranjeun sorangan. Tapi sing tumuwuh dina kurnia jeung dina pangaweruh ngeunaan Gusti jeung Jurusalamet urang, Yesus Kristus. Ka Anjeunna kamulyaan, boh ayeuna boh salalawasna. Amin. 2 Petrus 3:15–18.

Petrus nyatakeun yén anu “teu diajar jeung teu pageuh” téh anu “ngaputarbalikeun” Kitab Suci “nepi ka karuksakan maranéhna sorangan.” Saluyu jeung kanyataan éta, Sister White remen masihan pangéling-ngéling ka urang supaya nalungtik sorangan. Lamun urang henteu ngalaksanakeun tanggung jawab urang pikeun jadi murid-murid nubuat, urang keur nangtukeun karuksakan urang sorangan.

Maranéhna téh para garong tina rahayat maneh anu ngadegkeun titingalian, jeung Suleman nétélakeun yén di mana euweuh titingalian, rahayat binasa.

Di tempat taya tetenjoan, umat binasa; tapi sing saha nu ngajaga hukum, bagja manéhna.
Siloka 29:18.

Salah sahiji harti tina kecap “binasa” nyaéta dijadikeun taranjang. Di mana aya pamahaman anu lepat ngeunaan titingalian, éta dumasar kana kanyataan yén lambang anu netepkeun titingalian éta henteu kaharti, atawa kaharti kalayan lepat. Kaasup kana golongan jalma-jalma anu binasa dina pangéling-ngéling Suléman téh hartina mastikeun kataranjangan anu dilambangkeun ku urang Laodikia anu dimuntahkeun kaluar tina sungut Gusti dina hukum Minggu anu bakal geura datang. Ku naon urang kudu narima hiji pamadegan anu nyasabkeun harti anu écés tina katerangan Sister White ngeunaan dunya heubeul jeung dunya anyar, sarta anu nolak idéntifikasi Millerite yén Roma téh anu netepkeun titingalian, anu sacara langsung dilambangkeun dina bagan 1843, anu ngawakilan bebeneran-bebeneran dasar Adventisme, sarta anu téh Kristus, Batu Karang Langgeng anu dilambangkeun ku sagala gambaran suci ngeunaan dasar-dasar?

“Tapi unggal wangunan anu diadegkeun dina dasar séjén salian ti firman Allah bakal rubuh. Sing saha anu, saperti urang Yahudi dina jaman Kristus, ngawangun dina dasar gagasan jeung pamadegan manusa, dina rupa-rupa wangun jeung upacara hasil ciptaan manusa, atawa dina pagawéan naon baé anu bisa dipigawé ku dirina sorangan leupas tina kurnia Kristus, keur ngadegkeun wangunan karakterna dina keusik anu ngageser. Badai godaan anu galak bakal nyapu dasar anu keusik éta, sarta ninggalkeun imahna jadi ruksak-lantak di basisir waktu.”

““Ku sabab kitu, kieu timbalan PANGERAN Allah, ... Kaadilan ogé ku Kami baris dipasang kana tali ukur, sarta kabeneran kana unting-unting; jeung hujan és bakal nyapuan pangungsian tina kabohongan, sarta cai-cai bakal ngaleuwihan tempat panyumputan.” Yesaya 28:16, 17.

“Tapi ayeuna rahmat nyuhunkeun ka nu dosa. ‘Demi hirup Kami, saur PANGERAN Allah, Kami henteu resep kana maotna nu jahat; tapi supaya nu jahat malik tina jalanna sarta hirup: maliklah, maliklah tina jalan-jalan aranjeun anu jahat; sabab ku naon aranjeun rek paéh?’ Ezekiel 33:11. Sora anu nyarita ka nu teu tobat ayeuna teh sora Anjeunna anu dina kasangsaraan hate ngagero waktu Mantenna nenjo kota kanyaah-Na: ‘Eh Yerusalem, Yerusalem, anu maehan para nabi, jeung ngalempar ku batu ka nu diutus ka maneh! Sakumaha remenna Kami rek ngumpulkeun anak-anak maneh babarengan, sakumaha hayam bikang ngumpulkeun anak-anakna dina handapeun jangjangna, tapi maneh henteu daek! Tingal, imah maneh ditinggalkeun ka maneh jadi suwung.’ Luke 13:34, 35, R.V. Di Yerusalem, Isa nenjo hiji lambang tina dunya anu geus nampik jeung ngahina rahmat-Na. Mantenna keur ceurik, eh hate anu tarahal, pikeun anjeun! Malah waktu cipanon Isa murag di gunung, Yerusalem masih keneh bisa tobat, sarta luput tina hukumanana. Sakeudeung deui Kurnia ti sawarga teh masih ngantoson ditarimana ku manehna. Kitu deui, eh hate, ka anjeun Kristus masih nyarita ku sora-sora kanyaah: ‘Tingal, Kami nangtung di lawang, sarta ngetok: lamun aya jelema ngadenge sora Kami, sarta muka lawang, Kami bakal asup ka manehna, sarta bakal dahar bareng jeung manehna, sarta manehna jeung Kami.’ ‘Ayeuna teh waktos anu katarima; tingal, ayeuna teh poe kasalametan.’ Revelation 3:20; 2 Corinthians 6:2.”

“Aranjeun anu keur nyangking harepan kana diri sorangan keur ngadegkeun dina keusik. Tapi can can kasep pikeun luput tina karuksakan anu rek datang. Saméméh badai peupeus, muru ka dasar anu pasti. ‘Kieu timbalan PANGERAN ALLAH, Tingali, Kami nempatkeun di Sion hiji batu pikeun dasar, batu anu geus kabuktian, batu juru anu mulya, dasar anu pasti: sing saha anu percaya moal gopoh.’ ‘Tingal ka Kami, sarta sing salamet, maraneh sakur tungtung bumi: sabab Kami teh Allah, jeung taya deui salian ti Kami.’ ‘Ulah sieun; sabab Kami nyarengan ka maneh: ulah bingung; sabab Kami teh Allah maneh: Kami bakal nguatkeun maneh; enya, Kami bakal nulungan maneh; enya, Kami bakal nyangga maneh ku leungeun katuhu kaadilan Kami.’ ‘Maraneh moal era atawa kacida bingungna salalawasna.’ Yesaya 28:16, R.V.; 45:22; 41:10; 45:17.” Pikiran ti Gunung Pangberkatan, 150–152.

Urang baris neraskeun ieu panalungtikan dina artikel salajengna.